

Biblická čtení

Izajáš 43, 16-21: Toto praví Hospodin, který razí cestu mořem, dravými vodami stezku, jenž přivádí vozbu i koně, vojsko a válečnou moc i dokáže, že pospolu lehnou a nepovstanou, dohořeli, zhasli jako knot. „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštrosi; obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech.“

List Filipským 3, 7-14: Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlností z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.

J 12, 1-8: Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili mu tam večeři; Marta při ní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu. Tu vzala Marie libru drahého oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a oťela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který jej měl zradit, řekl: „Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?“ To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš řekl: „Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky.“

Hluboká odevzdanost s hranicí

Dnešní evangelium nás zavádí do Betanie, do domu Marie, Marty a Lazara. Ježíš ví, že se blíží jeho hodina. A právě tady, v kruhu blízkých přátel, dochází k události, která je velmi hluboká. Maria vezme drahocenný olej a pomazává Ježíšovy nohy. V tomto gestu je vše: láska, úcta, vděčnost, i předzvěst jeho pohřbu. A pak to ještě překoná – utře mu nohy svými vlasy. V tehdejší kultuře to bylo neslýchané. Žena si rozpuštěnými vlasy veřejně ztrácela čest. A Maria se jí vzdává dobrovolně, protože její srdce mluví silněji než konvence. Jak to na vás působí? Ta představa téhle scény? Dnes vnímám, že my lidé nedovedeme úctu, podřízenost, patřičně přijímat. Vidíme v ní slabost. Vlídlost a mírnost bývá mezi lidmi pokládána za znak hlouposti. Možná jste byli sami někdy překvapeni tím, že si lidé vaši schopnost krotit hněv vykládají rovnou tak, že vám něco nevadí a vlastně vyhovuje. Já to zažívám skoro každý den, kdy obyvatelé si často myslí, že když jsem na ně hodná a laskavá, že jim všechno projde. A tak stále zkouší, kde ty hranice té laskavosti jsou. Neznají a nevnímají tu hranici přirozeně. Domnívají se, že jim všechno projde. Ale je tu další téma. K někomu vzhlížet, projevit úctu. V textu se Marie stává prorokyní, ona pomazává Mesiáše před jeho utrpením. Nicméně dnes lidé vlastně nestojí o to, aby se k nim vzhlíželo, o úctu, protože to znamená odpovědnost za druhého. Závazek k tomu, kdo k nám vzhlídí. Zároveň si přejeme, aby byl silnější ten druhý, aby někdo druhý nesl odpovědnost. Někdy i za nás. Je taková všeobecná tendence to na někoho přehazovat. Marie v textu ví, kolik dovede. Zná své síly. Jistý si je člověk jen tím, co dělá, ne co si myslí. Zde je ta hranice jasná. Ví, že mrtvému

život vrátit nedovede, nad životem a smrtí panovat nemůže. Proto dobrovolně dovede vzdát úctu. Ten, kdo sám něco dovede, dokáže ocenit toho, kdo zmůže víc. Ten, kdo dobře zná svoji vlastní moc, zná i její hranice a dovede ocenit moc větší. A jde to úplně přirozeně. Protože úkol je každého jiný a ten správný bez posuzování, co je více, či méně. Mně tento text navodil téma úcty. Krásná situace, byly jsme s Janou a Evou v týdnu na konferenci v Brně. Konference k otázce žehnání stejnopohlavním párům. Takže velmi citlivé téma, dovede si to představit. A samozřejmě názory byly různé i velmi rozdílné. Pozorovala jsem dění a došla mi tam jedna věc. Když zazněl názor, že to daný člověk neuznává a je to ohavnost vůbec něco takového v církvi, druhá strana se vysmála, až bych řekla opovržlivě. Proběhlo tak i obráceně. Ale úsměvný na tom je, že ani jedna strana není lepší. Do té doby, pokud nebude vzájemná úcta a respekt mezi sebou a názory, těžko se to sjednotí. Ale je úžasné, že se o to pokoušíme a hledáme vzájemně, kde by se ty cesty mohly protnout. Vyplývá mi z toho, že projevení lásky a úcty, každý si tento akt můžeme představit jinak je svobodný a má své hranice. Projevem úcty a lásky bychom neměli svazovat nikoho, ani sebe. Marie Ježíši projevila nejvyšší lásku v pozemském světě, ale zároveň nezasahovala dál, než měla. Respektovala jednotu, jednotu, aby se naplnil Boží plán skrze Ježíše a my měli návod na naplněný život. Zkuste si sami popřemýšlet, jak vnímáte úctu k někomu, co to pro vás znamená a jestli ji k někomu máte. Nebo jaký největší akt z lásky jste učinili a jak jste se přitom cítili, jestli jste očekávali akt zpátky nebo tím chtěli někoho řídit. A co říct k postavě Jidáše. Ten do celého příběhu patřil, aby nám ukázal všechny kvality a morální hodnoty. On totiž ještě nevěděl, že krade ve skutečnosti sám sobě. Člověk skutečně zná jen to, co dovede udělat, stejně tak city zná skutečně tehdy, pokud je dovede prožít a s tím souvisí i jejich hranice.

